

V spomin mlademu pesniku J. Voljč-u.

Odplul v svetà si oceán
Ob rosi mladi čil in čvrst,
Strt vračaš se zvečer v pristán
Iskat miru sred grobnih vrst ..

Jesen je tu. Zvenel je cvet,
In nežen ž njim si sam zvenel;
Zvenel zató, da v Bogu spet
Na vekov veke boš cvetel.

Težkó, vem, pustil si zemljó,
Težkó prijateljev si krog,
In pesmi pustil si težkó,
Ki dal Ti peti jih je Bog.

Te nežne Tvoje pesmice,
Ki nisi jih v življenju spel,
Žalujejo ubožice,
Da si jih s sabo v zemljo vzel.

Saj v grobu mrzlo je, tesnó,
In mrtvo Tvoje je srcé . . .
Oj, kdo pod hladno naj zemljó
Umeje gorke speve té ?

Takó mi mislimo. In Ti . . .
Se blažen z raja nam smehljaš,
In nova pesem Ti kipí,
Ki samo Ti jo peti znaš:

„Zaman je moj bil kdaj napor,
Da našel vzora bi odsvit,
In zdaj, ah zdaj, mi vzorov Vzor,
Bog sam vse čase bo očít.

Tu Vir sem poezije uzrl,
Ki z živo vodo me pojí
Ki Svoje je Srce odprl,
Da me z ljubeznijo blaží.

V brezumnosti mi dejete:
Umrl sem mlad — nesrečen sem;
Ne veste, ne umejete,
Da v Bogu slej jaz večem sem!“

Angelar Zdénčan.

LISTJE IN CVETJE.

Iz zaklada naših pregovorov.

17. Vsak vé, kje ga čevelj žuli.

Velika dobrota je dobro obutalo. Tega še vsi ne veste, ker niste sami skusili. A jaz pa vem, kako hudo je bosemu hoditi po robatem kamenju in po trnjastih tleh, pa morda še celo o velikem mrazu. A le dobro obutalo nas more zadovoljiti. Slabi čevlji pa so tudi velika nadloga. Že večkrat sem videl otroke, ki so se zjutraj milo jokali in solzili, ker niso mogli obuti svojih premajnih čevljkov; zvečer pa so zopet stokali in se kremžili, ker se niso mogli sezuti. A tudi po dnevi so kaj občutno okušali, kaj zná

preozek ali sicer slab čevelj. Napravili so se na krajih, kjer je čevelj le preoblastno pritiskal, zelo boleči žulji. Žulje pa je silno težko zdraviti, radi se vedno ponavljajo in se hujšajo, ker čevelj vedno pritiska na istem kraju. Pa tudi to je križ, ker se ljudem še ne smili tak bolnik, ker jim čevelj skriva njegove rane. To vidijo, da hodi nekako težko in nepravilno, in pa da ga mora nekaj vznemirjati, ker ni nič kaj dobre volje; a pravega vzroka vendar-le ne vedó.

In to slednjo okoliščino, da žulji napravljajo skrite bolečine, nam je posebno povdarjati pri tem pregovoru. Vsak človek ima namreč vsaj nekaj skrbi, sitnosti in težav takó sam zase, da drugi niti ne vedó zanje. In če vidimo žalostnega in potrtega takega človeka, ki ima vsega dovolj in ga navidezno sreča podpira od vseh strani, začnemo ugibati, češ, kaj mu neki stiska in žalostí srce, da ne more biti vesel, ko je vendar tako srečen? Neki križ mora že imeti, ki le sam vé zanj. In tako modrovanje zaključimo s pregovorom: „Vsak pač vé, kje ga čevelj žuli.“ Tudi sam, če ga kdo vpraša, pa mu noče povedati pravega vzroka, nekako skrivnostno zavije: „Jaz že sam vem za svoje gorjé; saj vsak vé, kje ga čevelj žuli.“

Pa tudi podučljiv je ta pregovor: Nikar ne zavidajmo imenitnim bogatim ljudem njih sreče! Kaj pomaga, če imajo veliko blaga in časti, pa morda nimajo zadovoljnosti. Mi imamo svoje križe, oni pa svoje. Potrpežljivo jih nosimo, pa za druge se ne zmenimo, ter nikar nikdar ne pozabimo, da: ljuba zadovoljnost je najvišja čast in največje bogastvo!

Rebus.

(Priobčil Fr.)

Naloga.

(Priobčil Fr.)

a a a a a
 a č e e e
 e k k k m
 m m n o o
 r r r r r

Navzdol in počez brano: 1. popotni človek, 2. hišna oprava, 3. domača žival, 4. starodavna bojišča, 5. trg na Notranjskem.

(Odgonetka in rešitev in imena rešilcev v prih. listu.)

Nove knjige in listi.

1. *Na rakovo nogo*. Povest. Spisal Ivo Trošt. V Ljubljani 1900. Založil Lavoslav Schwentner kot II. zv. mladinske knjižnice.

Cena 80 v., po pošti 90 v. Glavna oseba v tej povesti je Zaličev Dinko, ki je zgodaj osirotel. Imel je bistro glavico in veliko ukaželjnost; seveda kot samouk ni mogel posebno napredovati, čeravno je zelo rad prebiral znanostne knjige. Zlasti si je bil utepel misel v glavo, da še iznajde „perpetuum mobile“ — na rakovo nogo — od tod ima tudi ime vsa povest. Samo ob sebi je bilo prazno to večletno verizenje, prineslo mu je pa le slednjič blagostanje in zadovoljno življenje. Povest nagiblje mladino k pridnosti, sicer je pa nekoliko premalo pregledna in iskrena.

2. *Strelec*. Povest, predelana za mladino. V Ljubljani. Založil J. Giontini Natisnila „Kranjska tiskarna“. 1900. — Nič kaj nam ni všeč, da se za mladino predelujejo take „indijanske“ povesti, katere nimajo nič vzgojilnega jedra v sebi, pa tudi ne pomnožujejo na nobeno stran koristnega znanja. Mladini torej ne priporočamo te knjige, ker ji želimo, da bi za koristnejše delo obračala svoj dragi čas.

3. *Razglednice s lastno sliko (portretom)* krasno izvršene izdeluje slovanska tvrdka E. Wogrıntsits, Dunaj, IX./2. Lazarethgasse 6, po vsaki fotografiji, ki se ji pošlje. Cena za eno razglednico je samo 12 krajcarjev, a naročiti se mora najmanj deset komadov od ene slike. Čisti dobiček je namenjen družbi „sv. Cirila in Metoda“ in opozarjamo zato čitatelje na to podjetje.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h. — Uredništvo in upravníštvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Mržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.